

Arrest

nr. 215 116 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE COSTER
Begijnhoflaan 93
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DE COSTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, dient op 3 januari 2017 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werkzoekende.

Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 maart 2018 wordt verzoeker op heterdaad aangetroffen door de politie bij een fietsdiefstal. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 5 juni 2018 wordt verzoeker aangetroffen door de politie als verdachte van een winkeldiefstal. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld, verzoeker wordt gehoord door de politie over de winkeldiefstallen. Verzoeker wordt voorgeleid voor de onderzoeksrechter.

Op 9 augustus 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met uitstel behalve de voorlopige hechtenis wegens gewone diefstal.

In het administratief dossier bevindt zich een ongedateerd verslag van een gehoor in de gevangenis.

Op 9 augustus 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer K., M. geboren te S., op (...) 1989 onderdaan van Slovakije wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving : betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 09.08.2018 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 12 maanden (uitstel voor wat de voorhechtenis overtref)

Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (gewone diefstal) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht, ingevuld op 07.06.2018, familie in België te hebben, ondermeer zijn moeder, zijn broer en zijn zus. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt hét gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn moeder, zijn broer en zijn zus op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene haalt geen gezondheidsproblemen aan noch redenen die hij zou hebben een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. Wat hij aanhaalt valt binnen de privésfeer en vormt geen schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

(...)

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (Zie het formulier hoorplicht van 07.06.2018)

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

- Schending van artikel 8 EVRM
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'
- Schending van de motiveringsverplichting
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe vereist is in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM, met name niet aan de proportionaliteitsvoorwaarde. Nochtans dient, ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te beëindigen en verweerster door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, zoals in casu, een proportionaliteitstoetsing te worden doorgevoerd (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119). De bestreden beslissing getuigt er niet van deze toets te hebben gemaakt.

Het komt aan uw Raad toe na te gaan "of verweerster alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde." (RvV 22 februari 2018, nr. 200.119) In casu wordt geen concrete en correcte afweging gemaakt tussen het gezinsleven van verzoeker en de belangen van de Belgische overheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omwille van het persoonlijk gedrag van verzoeker waardoor zijn verblijf ongewenst zou zijn om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Hiervoor wordt verwezen naar de veroordeling van 09.08.2018 voor gewone diefstal.

Daarbij wordt gemotiveerd dat "Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers, evenals voor de handhaving van de openbare orde." Daargelaten de vraag of het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde en een eventueel gevaar voor recidivisme voldoende kan worden afgeleid uit een veroordeling van 09.09.2018, blijkt vervolgens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het familiale en persoonlijk belang van verzoeker hier ondergeschikt acht aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij hij verwijst naar een arrest van de EHRM dd. 9.10.2003 en 17.02.2009, met betrekking tot artikel 8, tweede lid EVRM.

Dit arrest stelt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en de maatregel nodig is om een bepaalde doelstelling, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

In casu dient er op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

Zoals eerder aangehaald verblijft verzoeker thans bij zijn gezin, waarbij hij zijn steentje tracht bij te dragen in het huishouden.

Daarenboven woont alle familie, waaronder ook de zus van de vooroverleden vader van verzoeker, met wie hij een erg goede band heeft in België.

Verzoeker heeft daarnaast een standvastige relatie met zijn vriendin, met wie hij binnen afzienbare tijd wilt gaan samenwonen.

Daar derhalve exact alle belangen van de gezinsleden van verzoeker zich in België bevinden, kunnen verzoeker en zijn gezinsleden hun gezinsleven niet elders leiden.

De bestreden beslissing stelt zeer algemeen en vaag dat het gegeven dat verzoeker zich ertoe heeft laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kinderen, zoals van een goede huisvader zou mogen worden verwacht. Het gegeven dat verzoeker wetsovertredingen heeft begaan kan echter geenszins zonder meer als graadmeter worden beschouwd voor zijn kwaliteiten als vader. Anders oordelen getuigt van kortzichtigheid. De eveneens zeer algemene en vage stelling dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker om die reden ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij enkel wordt verwezen naar voormeld arrest van uw Raad van 22 april 2010, voldoet geenszins in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

De gemachtigde gaat geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif v. Zwitserland*, EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*), een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van verzoeker enerzijds en van het algemene belang anderzijds. Overeenkomstig de EHRM-arresten dient onder meer rekening te worden gehouden met volgende criteria, waarvan enkele reeds eerder uitvoerig werden behandeld:

- De aard en de ernst van het gepleegde misdrijf;

o Noot: verzoeker werd veroordeeld voor gewone diefstal (zonder verzwarende omstandigheden) die voortkomt uit zijn heroïneverslaving die hij aanpakt

- De duur van het verblijf in het gastland;

o Noot: verzoeker verbleef in het totaal reeds acht jaar in België, en is sinds zijn elf niet meer in Slovaakse geweest

- De nationaliteit van alle betrokkenen;

o Noot: de broer van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit, en zijn zus de Engelse

- De gezinssituatie van de betrokkene;

o Noot: verzoeker woont terug bij zijn gezin in, met zijn broer van 12 en zijn zus van 10 jaar

Uit de bestreden beslissing blijkt louter een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat, doordat concreet wordt verwezen naar de aard, ernst en recentheid van de (tenlastegelegde) feiten en een beoordeling wordt gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker, dat wordt gezien als bedreiging voor de samenleving.

Daarentegen kan niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat er voor verzoeker eveneens een ernstige en concrete afweging werd gemaakt van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient vastgesteld dat hij zijn concrete en individuele omstandigheden nader heeft uiteengezet en dat het administratief dossier kennelijk eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van verzoeker - verzoeker maakt voorbehoud om deze stukken nog te voegen aan het dossier;

De gemachtigde beperkte zich tot een zeer algemene stelling, met name "Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden".

Uw Raad stelt hierover: "Uit dit arrest blijkt immers dat in de betrokken zaak ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, werd onderzocht." (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837; zie ook RvV 13 januari 2016, nr. 159.789)

De individuele belangen van verzoeker en zijn gezinssituatie worden in casu niet in concreto afgewogen. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid in de bestreden beslissing, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus aangetoond.

Dat de gemachtigde in hoofdzaak de belangen van de Staat in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en slechts in uiterst ondergeschikte orde - en op erg summiere wijze - de belangen van verzoeker. Dat dit heeft geleid tot een beslissing die volkomen disproportioneel is, niettegenstaande de proportionaliteit van een getroffen maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Ter zake doet zich eveneens een schending voor van de motiveringsverplichting: "in het kader van eventuele negatieve dan wel positieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM, [beschikt de gemachtigde] over een beleidsruimte wanneer hij overgaat tot de vereiste belangenafweging tussen de voornoemde concurrerende belangen. Deze beleidsruimte van de gemachtigde in het kader van artikel 8 EVRM doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens

van het administratief dossier. Gezien de beleids marge van de gemachtigde kan worden gesteld dat in deze ook een meer nauwgezette motiveringsplicht geldt. De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789" Uit niets blijkt immers dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing alle gegevens van het administratief dossier in rekening heeft genomen.

Dat de gemachtigde in casu niet alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk enerzijds en het algemeen belang bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Nochtans verplicht het zorgvuldigheidbeginsel de verwerende partij zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

Het besluitvormingsproces leefde de principes van het zorgvuldigheidbeginsel niet na. Uit wat voorafgaat mag blijken dat de beslissingen allerm minst met volledige kennis van zaken zijn genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissingen allerm minst met precisie werden genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidbeginsel.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoeker op privé- en familielevens, gezien zijn privé- en familielevens zich in België afspeelt. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven en aan dat van zijn partner.

Het behoeft geen betoog dat de nietigverklaring het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Ook de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidbeginsel werden geschonden.

Dat het middel ontvankelijk en gegrond is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 44bis §4, 47/1, 1°, 47/1, 2°, 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat rekening diende te worden gehouden met zijn verblijf in België van acht jaar. Hij zou in de periode 2000-2006 en 2016-2018 onafgebroken in het Rijk hebben verbleven. Hij zou bij zijn moeder, jongere broer en zus inwonen maar zou reeds enige tijd een relatie hebben met mevr. S. B., waarmee hij binnenkort zou gaan samenwonen. Met zijn gezinssituatie diende volgens hem rekening te worden gehouden. Zijn bindingen met zijn herkomstland zouden zijn verwaarloosd. Hij stelt zich het recht voor te behouden om bijkomende stukken neer te leggen. Hij zou onvoldoende de kans zijn geboden om zijn humanitaire situatie kenbaar te maken. Hij levert kritiek op de motivering omtrent de veroordeling, daar er geen melding zou zijn gemaakt van een eventueel recidive gevaar. Hij zou op wachtlijsten staan om zijn heroïneverslaving onder controle te krijgen.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, het beginsel 'fair balance', de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.

Hij betoogt dat hij thans bij zijn gezin inwoont en dat al z'n familie in België woont. Hij wijst op zijn relatie met zijn vriendin met wie hij zou willen samenwonen. Hij verwijst naar de Boulouf criteria van het EHRM en meent dat er geen ernstig een concrete afweging werd gemaakt van zijn individuele belangen en omstandigheden. Alle relevante gegevens zouden niet zijn onderzocht.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en van 44ter van de vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er werd gemotiveerd dat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving nu hij zich schuldig maakte aan diefstal en hiervoor veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden.

Er werd als volgt gemotiveerd waarom de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving werd weerhouden:

"Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt (gewone diefstal) concludeert de administratie dat betrokken momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde; Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij."

Verzoeker, die gehoord werd alvorens de beslissing werd genomen, verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben, doch stelde dat zijn moeder, broer en zus in Gent verblijven. In de beslissing werd hiermee rekening gehouden en gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene verklaart (...) familie in België te hebben, onder meer zijn moeder, zijn broer en zijn zus. De bescherming die artikel 8 van het (...) (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (...) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn moeder, zijn broer en zijn zus op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. ER is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene haalt geen gezondheidsproblemen aan noch redenen die hi zou hebben ene terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen; Wat hij aanhaalt valt binnen de privésfeer en vormt geen schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Er werd wel degelijk de mogelijkheid gegeven aan verzoeker om, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken gelet op de vragenlijst die hem werd overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Verzoeker kan niet verwachten van het bestuur rekening te houden met elementen die haar niet kenbaar werden gemaakt.

Op geen enkel moment heeft verzoeker gewag gemaakt van zijn vermeende relatie. Gezien de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing beschikte, kan er geen rekening gehouden worden met die elementen die voor het eerst worden opgeworpen in het verzoekschrift. Waar verzoeker stelt zich het recht voor te houden bijkomende documenten voor te leggen, kan ook hiermee geen rekening worden gehouden.

m.b.t. zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM werd gemotiveerd dat bij gebrek aan aangetoonde band van afhankelijkheid, het gezinsleven niet weerhouden kan worden en verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift opnieuw tot het betoog dat hij inwoont bij zijn moeder, broer en zus, doch weerlegt de vaststellingen in de beslissing op geen enkele wijze. Nu verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM, diende de belangenafweging tussen enerzijds het persoonlijke belang en anderzijds het belang van de Belgische Staat, niet te worden gemaakt. Een verwijzing naar de Boutlif-criteria van het EHRM is derhalve niet dienstig.

Verzoeker gaat er verkeerdelijk vanuit als zou er in casu een einde zijn gesteld aan een toegekend verblijfsrecht, nu hem het verblijfsrecht van langer dan drie maanden geweigerd werd middels een bijlage 20 op 24 mei 2017, beslissing die overigens definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Hij kan bezwaarlijk voorhouden als zou er rekening gehouden moeten worden met de duur van zijn verblijf zoals bepaald in artikel 44bis dat betrekking heeft op het einde stellen aan ene verblijfsrecht van een Unieburger.

“Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.” (Raad van State, nr. 239.974 van 28 november 2017)

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou er een verplichting bestaan in hoofde van het bestuur om te motiveren of er al dan niet sprake zou zijn van recidivegevaar teneinde het gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden.

Evenmin vereist het HJEU dat er sprake moet zijn van een intentie om het gedrag te herhalen in de toekomst. “Bovendien impliceert in het algemeen de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 29).” (HJEU, 2 mei 2018, ECLI:EU:C:2018:296)

Wat er ook van zij, verzoeker gaat er met zijn betoog omtrent het gebrek aan recidive, volledig aan voorbij dat hij het voorwerp uitmaakte van verschillende processen-verbaal opgesteld wegens onder meer diefstal en drugs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt – louter ten overvloede - inderdaad dat verzoeker zich ook schuldig aan drugsfeiten waaromtrent het HJEU onder meer wat volgt oordeelde:

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.” (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

Verzoeker maakt zelf melding van zijn heroïneverslaving in zijn verzoekschrift.

Met zijn betoog toont hij geen schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen, beginselen van behoorlijk bestuur en hogere rechtsnormen.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3. In het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat er geen concrete en correcte belangenafweging wordt gemaakt tussen het gezinsleven van verzoeker en de belangen van de Belgische overheid. Verzoeker wijst erop dat zijn gezin in België verblijft (zijn moeder en een jongere broer en zus), evenals een tante. Hij heeft een partner met wie hij binnenkort wenst samen te wonen.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt en daargelaten de vermelding van artikel 44bis van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijf betreft, maar louter een verwijderingsmaatregel inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld voert verzoeker aan dat hij een gezin vormt met zijn moeder en jongere broer en zus, dat hij hier een tante heeft en een partner met wie hij binnenkort wil samenwonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder en zijn jongere broer en zus inderdaad in België verblijven.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers familie:

“Betrokkene verklaart in het formulier hoorrecht, ingevuld op 07.06.2018, familie in België te hebben, ondermeer zijn moeder, zijn broer en zijn zus. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt hét gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn moeder, zijn broer en zijn zus op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aannemelijk.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in België niet aanvaardt, omdat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker als meerderjarige afhankelijk zou zijn van zijn familieleden.

In de bestreden beslissing wordt ook vermeld:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (Zie het formulier hoorplicht van 07.06.2018)”

In het administratief dossier bevindt zich echter enkel een ongedateerd formulier hoorrecht. Daaruit blijkt dat verzoeker in de gevangenis werd gehoord en dat de identiteitsgegevens van verzoeker worden vermeld. Op de vraag “1. Sinds wanneer bent u in België?” wordt vermeld “13 jaar en half”. Op de vraag “2. Op welke manier bent u naar België gekomen (...)?” wordt vermeld “pasport – Idkart”. De overige vragen werden niet beantwoord “3. Bent u nog in het bezit van uw reisdocumenten (...)?” en “4. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren (...)?”

Uit dit formulier blijkt niet dat verzoeker werd gevraagd om informatie mee te delen over zijn familie in België. De Raad kan bijgevolg niet nagaan of verzoeker al dan niet melding heeft gemaakt van het feit dat hij in België een partner zou hebben, van zijn overige familieleden en welke band hij met hen heeft. De Raad kan niet nagaan of de vaststelling in de bestreden beslissing “*In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn moeder, zijn broer en zijn zus op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.*” met de feiten strookt. In de nota wordt vermeld dat verzoeker op geen enkel moment gewag gemaakt heeft van zijn vermeende relatie. De Raad kan dit echter niet nagaan, gezien het formulier hoorplicht van 7 juni 2018, waarin verzoeker melding zou hebben gemaakt van zijn familieleden, zich niet in het administratief dossier bevindt.

Bij gebrek aan informatie kan de Raad bijgevolg niet nagaan of de belangenafweging die in het bestreden bevel voorkomt, feitelijk correct is en afdoende is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET